

[Grethe Fenger Møller]

tidspunkt, hvor Danmark er i slutningen af sin EF-formandskabsperiode, og hvor man må konstatere, at Folketinget burde koncentrere sig mere om dette og måske også have en vis respekt for, at udenrigsministeren har store og vanskelige opgaver i forbindelse med at få løst de problemer, der er knyttet til det danske formandskab.

Men hvad var det egentlig, udenrigsministeren sagde den 28. oktober?

Udenrigsministeren sagde (Folketingstidende 1987-88, sp. 811):

»Noget andet er, at jeg kan undre mig over, at hr. Pelle Voigt vælger at tage denne sag op her i Folketingssalen i stedet for i Det Udenrigspolitiske Nævn, hvor hr. Pelle Voigt er medlem. For mig at se kan det kun give anledning til en begrundet mistanke om, at hr. Pelle Voigt går andres ærinde, og som medlem af det danske Folketing burde hr. Pelle Voigt holde sig for god til den slags.«

Det var det, udenrigsministeren sagde. Udenrigsministeren henviste altså til, at hr. Pelle Voigt er medlem af Det Udenrigspolitiske Nævn, hvor der også er mulighed for at drøfte sagen.

For mig og Det Konservative Folkeparti er det meget svært at se, hvordan nogen kan fortolke udenrigsministerens udtalelse som en beskyldning for at være spion eller agent.

Jeg har grundigt gennemlæst udenrigsministerens udtalelser i denne sag, og jeg kan ikke komme til andet resultat, end at det, udenrigsministeren har ment, er, at hr. Pelle Voigt har gået andre ærinder end det rent saglige, for hvad var det, denne sag drejede sig om? Den drejede sig om, at to danske statsborgere var fængslet i Polen, og at det var en vanskelig situation for Danmark og afgørende for de pågældende, at vi kunne få dem tilbage til vort land på en rimelig og ordentlig måde.

Det Konservative Folkeparti mener, at det er den danske regerings opgave at hjælpe danske statsborgere, der af den ene eller anden grund befinder sig i en vanskelig situation i udlandet, og det måtte man jo sige om de to danskere, der var i fængsel. Jeg mener faktisk, at den opgave er en meget væsentlig del af vor retssikkerhed og noget væsentligt for det danske samfund. Og i den henseende mener jeg ikke, man kan anføre, at hr. Pelle Voigt har medvirket til, at vi kunne få en rimelig og ordentlig løsning på denne

sag. Jeg mener, at hr. Pelle Voigts spørgsmål og denne debat har været et forstyrrende element i sagen.

Hr. Pelle Voigt stillede udenrigsministeren et spørgsmål den 28. oktober 1987, hvor han forsøgte at fremtvinge en officiel erklæring om, at det var den danske stat, der havde betalt løsepenge for de to danskere, der var fængslet i Polen. Det gjorde hr. Pelle Voigt, uanset at han vidste, at en sådan erklæring ikke kunne gives. Hr. Pelle Voigt var også bekendt med, at sagen den 29. oktober – altså dagen efter Folketingets spørgetid – skulle drøftes i Det Udenrigspolitiske Nævn, hvor sagen under den sædvanlige tavshedspligt og fortrolighedspligt, der gælder for nævnets arbejde, ville få og rent faktisk fik en meget grundig behandling.

Var hr. Pelle Voigts ærinde i denne sag, at han ville forsøge at omgå den tavshedspligt, som sager af denne art er forbundet med? Var det at gavne danske interesser? Og var hr. Pelle Voigt, som jo er et begavet menneske, ikke vidende om, at udenrigsministeren ikke havde nogen som helst mulighed for at give hr. Pelle Voigt den ønskede erklæring? Hvad ville hr. Pelle Voigt så med det spørgsmål?

Det er jo også sådan, at medierne har været meget voldsomt optaget af denne sag i lang tid, og jeg tror egentlig, de fleste danskere er klar over, hvad den drejer sig om. Hr. Pelle Voigt har bestemt ikke gavnet sagen ved den måde, han har forsøgt at køre den på, og jeg er ligesom udenrigsministeren både overrasket og skuffet over, at Socialdemokratiet har fundet det rimeligt med en hel forespørgselsdebat om denne sag.

I sit indlæg sagde hr. Ole Espersen, at hr. Pelle Voigt havde fuld ret til at stille spørgsmål i Folketingets spørgetid til udenrigsministeren. Ja, det er rigtigt, at Folketingets medlemmer har ret til at stille spørgsmål til ministrene, men er det rigtigt, at vi også stiller et spørgsmål som dette, som vi er fuldt vidende om, når vi stiller spørgsmålet, at vi ikke kan få noget svar på, fordi udenrigsministeren jo, hvis han havde svaret i Folketingets spørgetid, ville have overtrådt den tavshedspligt og fortrolighedspligt, der også er knyttet til den stilling, han har?

Der kan jeg ikke forstå Socialdemokratiets holdning, og derfor skal jeg også allerede nu tilkendegive, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte det forslag om motiveret dagsor-